

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

24 februarie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Elena Covalenco

Iurie Diaconu

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 noiembrie 2015, declarat de către inculpatul

Madan Victor Constantin, născut la 11 august 1976, originar din r-nul Căușeni, domiciliat mun. Chișinău str. Alba Iulia, 14 ap. 36

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 13.12.2013-27.11.2014
2. instanța de apel: 18.06.2015-12.11.2015
3. instanța de recurs: 26.01.2016 - 24.02.2016

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 27 noiembrie 2014, Madan Victor Constantin, a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 196 alin. (4) Cod penal, la amendă în mărime de 1.000 unități convenționale, ce constituie 20.000 lei.

Acțiunea civilă înaintată de către Borodavenco Victor a fost admisă parțial.

S-a încasat din contul lui Madan V. în beneficiul lui Borodavenco V. prejudiciul material cauzat în sumă de 101.231,96 lei și prejudiciul moral în sumă de 2.000 lei, în rest pretențiile au fost respinse ca neîntemeiate.

2. Potrivit sentinței, s-a constatat că, Madan V., activând în funcția de director al SC „Indals Market” SRL, la data de 04 iunie 2013 a primit de la Borodavenco Victor spre păstrare 864 m² de teracotă de model „Elemento Vento BB60VNL, lc, NN” la prețul de 86.400 lei și 148,32 m² de teracotă de model „Monocolore Avorio AA60AVL, lc, GG” la prețul de 14.831,99 lei, la depozitul ce se află în gestiunea SRL „Indals Market” de pe str. Mesager, 1A, mun. Chișinău, după care, la data de 12 iulie 2013, contrar prevederilor pct. 3.2.2 al contractului nr. 04/06 din 04.06.13, ce prevedea că „vânzătorul nu este în drept să comercializeze, schimbe, amaneze marfa procurată de cumpărător”, folosind situația de serviciu, prin delapidare, intenționat a înstrăinat SC „Tehnica” SRL, prin factura fiscală nr. BV 1787757, teracota ce îi

aparține lui Borodavcenco V., contra sumei de 224.239,68 lei, cauzându-i astfel ultimului daune în proporții deosebit de mari în valoare de 101.232 lei.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, fapta inculpatului Madan V. a fost calificată *de drept* în baza art. 196 alin. (4) Cod penal și anume –cauzarea de daune materiale în proporții deosebit de mari prin înșelăciune sau abuz de încredere, faptă ce nu constituie o însușire.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către:

3.1 Partea vătămată Borodavcenco V., care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 191 alin. (5) Cod penal, stabilindu-i pedeapsă cu închisoare în limitele sancțiunii prevăzute de lege. Totodată, solicită încasarea prejudiciului moral indicat în acțiunea civilă, în mărime de 25.000 lei.

În motivarea apelului declarat a invocat, că nu este de acord cu soluția instanței, considerând calificarea acțiunilor inculpatului ca fiind incorectă, iar pedeapsa aplicată ca fiind prea blândă. În opinia sa, fapta inculpatului se încadrează în baza art. 191 alin. (5) Cod penal și nu în baza art. 196 alin. (4) Cod penal, deoarece ultimul a însușit bani străini, cheltuindu-i pentru necesități personale. Totodată, consideră că pedeapsa sub formă de amendă nu corespunde gravității faptei, de facto Madan V. nu a suportat nici o sancțiune, fiindcă acesta oricum urma să achite prejudiciul cauzat. De asemenea, faptul că inculpatul nu și-a recunoscut vina demonstrează că nu a conștientizat consecințele negative ale faptelor sale și nu se căiește de cele întâmplate.

3.2 Inculpatul, care a solicitat casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care să fie achitat de comiterea faptei imputate.

În motivarea apelului declarat a invocat că:

- prima instanță nu a făcut o analiză a declarațiilor martorilor și nu le-a dat o apreciere conform prevederilor art. 101 Cod de procedură penală. Totodată, în cazul declarațiilor martorilor Guțu A., Zoti Iu. și Dodan N. ce au confirmat existența unui împrumut în sumă de 6.000 euro, efectuat de către Madan V. de la Borodavcenco V., era necesar de motivat acest fapt;

- partea vătămată a prezentat un contract de vânzare-cumpărare a teracotei din 09 iulie 2013 spre firma „Industrial Tehnocom”, fondator al cărei cu 75 % este fiica lui Borodavcenco V., nefiind apreciat faptul că prețul de vânzare a teracotei era stabilit de trei ori mai mare (281.424 lei), decât prețul inițial primit de la Madan V. Astfel, firma „Industrial Tehnocom” în general era gestionată de Borodavcenco V., care păstra ștampila în masa de lucru din biroul comun al lui Madan, Dodan și Borodavcenco. Respectiv, acest fapt trezește dubii, indicând la aceea că contractul din 09 iulie 2013 a fost alcătuit fictiv, iar din acest fals se stabilește presupusul prejudiciu material, deoarece se primește că Borodavcenco V. trebuia să-și realizeze sie însuși sau fiicei sale teracota, la un preț de trei ori mai mare, însă prima instanță a trecut cu vederea acest fapt;

- prejudiciul este unul presupus, întrucât și la prezența reală a contractului din 09 iulie 2013, Borodavcenco V. nu a primit un așa venit, acesta poate fi un venit ratat

și nu unul existent, de care se face responsabil Madan V. A fost probat prin extrasul din Registrul de Stat, că martorul Ledniov ce a prezentat declarații pe caz în defavoarea inculpatului, este al doilea fondator al întreprinderii „Industrial Tehnocom”, ce deține alături de fiica lui Borodavcenco V., 25 % de acțiuni;

- consideră că instanța în general nu s-a referit la contractul de vânzare-cumpărare din 04.06.2013, anexat la materialele dosarului și anume la acele clauze, care pe parcursul examinării cauzei au fost accentuate sistematic de inculpat, cum ar fi obligațiile cumpărătorului de a nu ridica marfa până la data de 17.07.2013, dreptul vânzătorului până la aceeași dată - 17.07.2013 să ceară întoarcerea mărfii dacă întoarce el însuși suma de 6.000 euro. Prin declarațiile sale, inculpatul a explicat instanței că aceste restricții au fost stabilite conform termenului împrumutului;

- prima instanță eronat a apreciat prejudiciul moral în sumă de 2.000 lei, fără a indica ce suferințe fizice sau psihice a suportat partea vătămată în urma acțiunilor inculpatului sau care alte circumstanțe au fost luate în considerație la aprecierea acestui fapt.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 noiembrie 2015, a fost respins ca nefondat apelul declarat de către partea vătămată Borodavcenco V. și admis parțial apelul declarat de către inculpat, fiind casată parțial sentința în partea încasării prejudiciului moral, cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care a fost respinsă pretenția lui Borodavcenco V. privind încasarea prejudiciului moral de la Madan V., ca fiind neîntemeiată. În rest dispozițiile sentinței au fost menținute.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a menționat că, prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, concluzionând just că inculpatul este vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 196 alin. (4) Cod penal, fapt elucidat și constatat din totalitatea de probe acumulate la prezenta cauză, fiind corect apreciate, cu respectarea prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor.

Instanța de apel a notat, cu toate că inculpatul nu-și recunoaște vina în săvârșirea infracțiunii imputate, aceasta se dovedește prin declarațiile părții vătămate Borodavcenco V., date în instanța de apel și în prima instanță, martorilor Scorpan V., Ledniov V., Strungari V., Ispas Iu., precum și probele scrise cercetate în prima instanță și verificate suplimentar de instanța de apel și anume: procesul-verbal de ridicare din 06 august 2013 (f.d. 42 v. 1), procesul-verbal de examinare a documentelor din 16 august 2013 (f.d. 53-54 v. 1), procesul-verbal de ridicare din 21 august 2013 (f.d. 61 v. 1), procesul-verbal de ridicare din 22 noiembrie 2013 (f.d. 110 v. 1), procesul-verbal de examinare a documentelor din 22 noiembrie 2013 (f.d. 111 v. 1), informația nr. 05/302 din 30.08.2013 (f.d. 84 v. 1).

Așadar, instanța de apel a reținut că conform prevederilor pct. 3.2.1 al contractului de vânzare-cumpărare nr. 04/06 din 04.06.2013 pe 3 file (f.d. 47-49 v. 1) vânzătorul SRL „Indals Market”, în persoana reprezentantului Madan V. a primit la depozitare teracota până la data de 17.07.2013, însă la data de 12.07.2013, Madan V. a vândut marfa aflată la depozitare SRL „Tehnica”, fapt confirmat prin factura fiscală

nr. BV 1787757 din 12.07.2013 (f.d. 62 v. 1) din care rezultă cu certitudine că la data de 12.07.2013 SRL „Indals Market” a comercializat SRL „Tehnica” 862,56 m² de teracotă de marca BB60 VNL Elemento Vento 60x60 cal. 1, la prețul de 192.350,88 lei și 148,32 m² de teracotă de marca AA60A VL Monocolor Avorio 60x60 cal. 1, la prețul de 31.888,80 lei, în total în sumă de 224.239,68 lei.

Totodată, instanța de apel analizând declarațiile părții vătămate consideră că acestea sunt veridice, consecvente, consecutive pe tot parcursul procesului penal, atât în cadrul urmăririi penale cât și în instanța de judecată, fiind în coroborare cu declarațiile martorilor Scorpan V., Ledniov V., Strungari V. și cu probele scrise nominalizate mai sus, dovedind cu certitudine că inculpatul intenționat a înstrăinat SC „Tehnica” SRL prin factura fiscală nr. BV 1787757 teracota ce îi aparține lui Borodavcenco V. și care se afla la depozitare la inculpat, contra sumei de 224.239,68 lei, cauzând astfel părții vătămate daune în proporții deosebit de mari, în mărime de 101.232 lei.

În opinia instanței de apel, prima instanță întemeiat a conchis că totalitatea de probe cercetate dovedesc cert vina inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 196 alin. (4) Cod penal, iar declarațiile inculpatului ca fiind lipsite de veridicitate, având tendința de a se apăra și eschiva de la răspundere penală.

De asemenea, instanța de apel a menționat, că faptul procurării de către Borodavcenco V. a teracotei de la Madan V., se confirmă prin bonul de plată seria EP 430702 din 04.06.2013, factura fiscală nr. BV 1787745, factura fiscală nr. BV 1787746, actul de primire-predare nr. 1 din 04.06.2013 încheiat cu SRL „Indals Market” și Borodavcenco V., contractul de vânzare-cumpărare nr. 04/06 din 04.06.2013 pe 3 file, cu specificația mărfii. Prin urmare, instanța de apel a apreciat critic declarațiile inculpatului, precum că raportul juridic încheiat între el și Borodavcenco V. a fost de fapt un raport juridic de împrumut, deoarece din toate materialele dosarului rezultă cert că adevărata intenție a părților a fost de a încheia un raport de vânzare-cumpărare.

Solicitarea părții vătămate de a condamna inculpatul în baza art. 191 alin. (5) Cod penal a fost respinsă de către instanța de apel, care a menționat că deși componentele de infracțiuni prevăzute de art. 196 Cod penal și 191 Cod penal, sunt asemănătoare în ceea ce privește modalitatea adiacentă de înșelăciune și abuz de încredere, însă acțiunea principală din cadrul infracțiunii prevăzute la art. 196 Cod penal nu poate presupune luarea din posesia victimei. În ipoteza infracțiunii prevăzute la art. 196 Cod penal, făptuitorul nu obține în posesie bunuri concrete ale victimei. Adică, făptuitorul se eschivează în mod fraudulos să-i transmită victimei bunurile ce i se cuvin ori se folosește de aceste bunuri în detrimentul victimei. Altfel spus, sub aspectul laturii obiective, distincția principală dintre infracțiunea de cauzare de daune materiale prin înșelăciune sau abuz de încredere și delapidare a averii străine constă în mecanismul de cauzare a daunelor materiale: în cazul delapidării, masa patrimonială a victimei este diminuată în aceeași proporție în care sporește masa patrimonială a făptuitorului; în cazul infracțiunii prevăzute la art. 196 Cod penal, masa patrimonială a victimei nu sporește în proporția pe care o exprimă eschivarea făptuitorului de a-și executa obligațiile pecuniare față de victimă sau

masa patrimonială a victimei este diminuată, fără însă a spori masa patrimonială a făptuitorului.

În ședința instanței de apel inculpatul a declarat că banii achitați pentru teracotă au fost puși în bancă pe contul societății și au fost transmiși furnizorilor în Ucraina, prin urmare inculpatul nu și-a însușit banii, dar aceștia au fost transferați pe contul bancar al SRL „Indals Market”, iar ulterior transferați furnizorilor din Ucraina. Astfel, se confirmă justetea încadrării acțiunilor inculpatului de către prima instanță în baza art. 196 alin. (4) Cod penal.

De către instanța de apel au fost respinse afirmațiile inculpatului, precum că nevinovăția sa este demonstrată prin declarațiile martorilor Guțu A., Zoti Iu. și Dodan N., deoarece acești martori au confirmat numai că inculpatul i-a rugat să-i împrumute 6.000 euro pentru a achita marfa, însă ei l-au refuzat, precum au confirmat și acel fapt că inculpatul i-a achitat părții vătămate suma de 6.000 euro, fapt care nici nu este negat de ultimul. În viziunea instanței de apel, declarațiile martorilor Guțu A., Zoti Iu., și Dodan N. sânt părtinitoare, deoarece fiecare din ei se află în relații de serviciu sau amicale cu inculpatul, iar depozitiile lor nu coroborează cu celelalte probe ale cauzei penale, purtând un caracter declarativ, fără suport probant.

Referitor la critica părții vătămate privind stabilirea inculpatului a unei pedepse prea blânde, instanța de apel a statuat că concluziile primei instanțe la acest capitol, corespund circumstanțelor cauzei, criteriilor de individualizare și stabilire a pedepsei, care a fost aplicată în limitele legii. Deci, analizând materialele cauzei și hotărârea primei instanțe, nu a fost constatată vreo eroare de drept ce ar afecta legalitatea hotărârii judecătorești contestate în acest sens, deoarece pedeapsa aplicată inculpatului este echitabilă, iar argumentele aduse de către partea vătămată în acest sens nu sunt justificate.

În acest context, instanța de apel a respins ca neîntemeiate argumentele părții vătămate referitor la faptul că inculpatului urmează să-i fie aplicată o pedeapsă mai aspră cu închisoarea pe motiv că nu a recunoscut vina în comiterea infracțiunii imputate, nu s-a căit de cele comise și nici nu a reparat integral prejudiciul cauzat prin infracțiune, deoarece conform normelor procesual penale recunoașterea sau nerecunoașterea vinovăției este un drept a inculpatului garantat de Codul de procedură penală și de art. 6 al CEDO, nefiind o obligație a acestuia.

Instanța de apel a reținut că în cadrul comiterii infracțiunilor de sustragere, legea nu prevede achitarea prejudiciului moral, ci prevede doar restituirea prejudiciului material, constituind astfel o satisfacție echitabilă pentru partea vătămată în acest sens. Dat fiind, că infracțiunea cauzarea de daune materiale prin înșelăciune sau abuz de încredere face parte din categoria infracțiunilor de sustragere, prima instanță în mod neîntemeiat a admis pretenția de încasare a prejudiciului moral în mărime de 2.000 lei în beneficiul părții vătămate, din care considerent instanța de apel a admis parțial apelul declarat de inculpat.

6. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către inculpat, prin care solicită casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care să fie achitat.

În motivarea recursului invocă că:

- instanța de apel a apreciat prejudiciul material în sumă de 101.231,96 lei conform valorii contractului din 04.06.2013, totodată în decizia sa a omis să se expună asupra faptului că suma de 6.000 euro (echivalentul sumei de 101.231,96 lei) transmisă de către Madan V. a fost recunoscută ca primită la data de 02.08.2013 de către Borodavcenco V., precum și de către instanțele de fond, cu titlu de prejudiciu material și acoperă integral acest prejudiciu material invocat. Prin urmare, deși prin transmiterea de către inculpat a sumei de 6.000 euro lui Borodavcenco V. se exclude existența unui prejudiciu material pentru păgubit, fapt necesar pentru ca faptele invocate să cadă sub incidența art. 196 alin. (4) Cod penal, însă instanțele nu s-au expus sub ce titlu atunci a fost achitată suma menționată în raport cu contractul nr. 04/06 din 04.06.2013 – în consecință Madan V. fiind obligat să achite repetat suma dată;

- instanța de apel referindu-se la clauzele stipulate în pct. 3.2.1. din contractul de vânzare-cumpărare din 04.06.2013 și anume la dreptul vânzătorului de a-și întoarce marfa înapoi, în cazul restituirii sumei de 6.000 euro, indică eronat că prevederile acestui alineat s-ar referi la „primirea de către reprezentantul vânzătorului la depozitul său marfa la păstrare”, deși textul alineatului indică explicit o clauză de răscumpărare – „dreptul vânzătorului de a cere marfa înapoi, cu condiția întoarcerii sumei de 6.000 de euro”. Anume clauza din pct. 3.2.1 din contractul nominalizat, este trecută cu vederea de către ambele instanțe, deși se face referire la aceasta, însă nu menține textul (tradus în original), în forma care a fost expus, iar acest fapt are o relevanță majoră, întrucât prin prisma acestor dispoziții este instituit dreptul vânzătorului de a-și întoarce marfa înapoi în posesie, în cazul rambursării sumei de 6.000 euro cumpărătorului. În cazul dat, suma menționată a fost rambursată cumpărătorului la data de 02.08.2013, adică cu întârziere de 45 zile față de prevederile contractuale, respectiv raporturile invocate în acest context puteau fi examinate în ordinea procedurii civile, în cazul stabilirii încălcării unei clauze contractuale de către una din părți.

În drept, recurentul își întemeiază recursul declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat, solicitând de a dispune inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat, deoarece argumentele expuse de recurent au fost invocate și în apel, asupra cărora instanța de apel s-a pronunțat argumentat și detaliat, cu respectarea prevederilor art. 414 alin. (3) Cod de procedură penală. Toate probele administrate au primit o apreciere la justa lor valoare, iar concluziile privind vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate rezultă din circumstanțele de fapt stabilite în cauză.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat din următoarele considerente:

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva

hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sânt vădit neîntemeiate.

Prevederile art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, stipulează că instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427 aceluiași Cod.

Așadar, Colegiul penal verificând textul recursului declarat, reține că inculpatul invocă *în drept* temeiurile pentru recurs prevăzute în art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței. Respectiv, din analiza structurală a normei legale menționate supra, se distinge că aceasta este compusă din 5 subpuncte, însă autorul recursului nu indică pe care concret dintre acestea își întemeiază recursul său. Prin urmare, din cuprinsul recursului declarat se atestă că inculpatul de fapt își expune dezacordul cu motivarea soluției de condamnare, în particular menționând că instanța de apel a omis să se expună corespunzător asupra tuturor împrejurărilor cauzei și nu a apreciat probele la justa valoare.

Cu referire la cele invocate de recurent și reieșind din jurisprudența constantă a Curții Europene, Colegiul penal reiterează că motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului, care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor de amănunt, atâta timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat, de altfel, în prezenta cauză. Investită cu o situație de fapt, instanța de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, a expus situația de fapt reținută în cauză și a concluzionat corect că aceasta se încadrează în cadrul juridice în baza art. 196 alin. (4) Cod penal.

În aceeași ordine de idei, instanța de recurs specifică, așa cum rezultă din textul deciziei atacate, se constată că instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, astfel, decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la respingerea apelului declarat de către partea vătămată și admiterea parțială a celui declarat de către inculpat, precum și motivele adoptării soluției date.

La fel, Colegiul penal reține că, în conformitate cu prevederile art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelurile a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță și conform materialelor din dosar, ajungând la concluzia corectă că sentința urmează a fi menținută în partea condamnării inculpatului și încasării prejudiciului material, din considerentele expuse pe larg în partea descriptivă a deciziei adoptate. Respectiv, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală și întemeiată.

În același context, în vederea respingerii argumentelor din recurs semnalate de inculpat privitor la chestiunea de apreciere a probelor, Colegiul remarcă că la etapa judecării recursului nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de către instanțele ierarhic inferioare, acestea fiind atributul exclusiv al instanțelor de fond și de apel. Deci, Colegiul penal nu va examina criticile referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factice, ci va verifica, prin raportare la situația de fapt stabilită de prima instanță și cea de apel, corectitudinea condamnării inculpatului Madan V. pentru săvârșirea infracțiunii imputate.

Instanța de recurs, pe această linie de considerente specifică că, pentru a constitui caz de casare eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădit neîndoielnică. Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

În cauza deferită judecării o atare eroare nu a fost constatată de către instanța de recurs. Prin urmare, opozabil celor enunțate de recurent, Colegiul, verificând materialele dosarului, consideră că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție corectă de menținere a sentinței în partea condamnării lui Madan V. în baza art. 196 alin. (4) Cod penal, care este argumentată și corespunzătoare cumulului de probe administrate și nemijlocit verificate în ședințele de judecată în condițiile art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, și totodată fiind just apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, în baza cărora s-a stabilit cu certitudine că inculpatul a săvârșit infracțiunea imputată.

Cu privire la criticile subsidiare ale inculpatului precum că instanța de apel nu s-a expus asupra faptului sub ce titlu a achitat ultimul suma de 6.000 euro părții vătămate, în cele din urmă fiind obligat să achite repetat prejudiciul material, în opinia Colegiului penal sânt nefondate, deoarece în cadrul urmăririi penale a fost prezentată recipisa (f.d. 52 v. 1), unde este clar specificat, că suma de 6.000 euro a fost primită de către partea vătămată de la inculpat în contul prejudiciului cauzat pentru marfa vândută, fără acordul său, prețul de piață al căreia este de 12.500 euro. Acest fapt este confirmat și susținut în ședințele de judecată de către partea vătămată, precum și de către inculpat (f.d. 52 v. 2). Tot la acest capitol, Colegiul remarcă că întreprinderea SC „Indals Market” SRL al cărei fondator și administrator este inculpatul, potrivit fișei persoanei juridice (f.d. 19 v.1), are ca gen de activitate, inclusiv și comerțul cu ridicata, deci rezultă că practică activitatea de antreprenariat. Potrivit Legii cu privire la antreprenariat și întreprinderi nr. 845-XII din 03.01.1992 și anume în art. 1 pct. 1 este stipulat că, *antreprenariat este activitatea de fabricare a producției, executare a lucrărilor și prestare a serviciilor, desfășurată de cetățeni și de asociațiile acestora în mod independent, din proprie inițiativă, în numele lor, pe riscul*

propriu și sub răspunderea lor patrimonială cu scopul de a-și asigura o sursă permanentă de venituri. Prin urmare, acel fapt că inculpatul din numele SC „Indals Market” SRL a încheiat un contract de vânzare cumpărare cu partea vătămată Borodavcenco V. a unui lot de marfă și anume teracotă (f.d. 47-49 v.1), la prețul indicat în acest contract și anume 101.232 lei, chiar dacă acel preț era mai jos decât prețul stabilit de piață, rezultă că responsabilitatea sub propriul risc și sub răspunderea sa patrimonială și-a asumat-o inculpatul. Iar acel fapt că, partea vătămată și-a apreciat ulterior marfa dată la prețul de piață existent, este un drept al său. În confirmarea faptului, că prețul mărfii ce aparținea deja părții vătămate, în baza contractului nr. 04/06 încheiat la 04 iunie 2013, avea un preț mai mare, este și factura de livrare a acestei mărfi SRL „Tehnica” și anume la suma de 224.239,68 lei. Deci, inculpatul achitându-i părții vătămate, suma de 6.000 euro, în condițiile menționate în recipisa eliberată de ultimul, de fapt a acceptat o parte a sumei prejudiciului cauzat prin vinderea mărfii contractate. Cât privește, suma de 101.232 lei încasată de către instanța de judecată de la inculpat în beneficiul părții vătămate, constituie prețul mărfii convenit, pe risc propriu, de către părți în contractul încheiat la 04.06.2013, constituind astfel baza probantă și care în mod legal a fost încasată cu titlu de prejudiciu material cauzat ultimului. Totodată, suma încasată constituie și diferența prejudiciului material, neachitată pentru marfa realizată, fără acordul părții vătămate, ce a fost evaluat de către ultimul în baza prețului de piață. În concluzie, instanța de recurs statuează că, instanțele de fond just au constatat și încasat suma prejudiciului material în valoare de 101.232 lei, iar alegațiile inculpatului, precum că a fost obligat să achite repetat suma prejudiciului material sânt neîntemeiate și poartă caracter declarativ.

Argumentele inculpatului referitoare la necorespunderea reținerii de către instanța de apel a stipulărilor pct. 3.2.1 din contractul nr. 04/06 din 04.06.2013, Colegiul penal o consideră irelevantă și insuficientă de a desființa o hotărâre judecătorească, deoarece nu schimbă situația factologică, iar prevederile menționate în acest punct al contractului dat, indică la dreptul vânzătorului, SC „Indals Market” SRL, până la data de 17 iulie 2013 de a solicita marfa de la cumpărător, în cazul dat fiind Borodavcenco V., cu condiția că îi va restitui ultimului suma de 6.000 euro. Însă, precum rezultă din materialele cauzei, inculpatul a neglijat prevederile contractuale enunțate mai sus, precum și cele indicate în pct. 3.2.2 al acestui contract și fără acordul cumpărătorului, Borodavcenco V., a înstrăinat marfa la data de 12.07.2013 și ce nu-i aparținea, fără a-i achita suma de 6.000 euro, cauzându-i astfel prejudiciu material ultimului. Respectiv, nu pot fi reținute nici alegațiile recurentului, precum că faptul achitării cu întârziere a sumei prevăzute în contract putea fi soluționată în ordinea procedurii civile, deoarece în opinia instanței de recurs în cazul dat nu au fost pur și simplu nerespectate niște clauze contractuale, dar prin acțiunile inculpatului au fost aduse și prejudicii materiale părții vătămate, iar suma de 6.000 euro, de fapt, a fost achitată de inculpat după ce partea vătămată a depus plângere la poliție, la data de 17.07.2013, și după începerea urmăririi penale pe faptul dat, precum și depunerea declarațiilor de către Madan V., acesta încercând astfel să evite răspunderea penală.

Generalizând cele expuse și împrejurările cauzei, Colegiul penal statuează că, nu se constată prezența a careva dubii privind vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 196 alin. (4) Cod penal, iar acțiunile acestuia sânt incidente elementelor acestei infracțiunii, ce au fost analizate în hotărârile judecătorești ale instanțelor ierarhic inferioare, adoptate în prezenta speță, în raport cu probele administrate.

În virtutea considerentelor expuse mai sus, de fapt, în cauză nu au fost comise erori de drept, invocate prin prisma pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, deci nu persistă temeiuri de casare a soluției adoptate și în consecință Colegiul penal concluzionează că la judecarea cauzei în ordine de apel, această instanță a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art. 414-419 Cod de procedură penală, iar recursul declarat de către inculpat este inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat.

9. În conformitate cu art. 432 alin. (1)-(2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 noiembrie 2015, de către inculpatul **Madan Victor Constantin**, în cauza penală în privința acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la data de 23 martie 2016.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecător

Elena Covalenco

Judecător

Iurie Diaconu